

[Statsministeren]

de økonomiske forhold skal være i orden og skal stadig forbedres. Og vi må fastholde en ansvarlig finanspolitik. Det lange seje træk, som har skabt os en stærk økonomi, må fortsætte.

Det er udgangspunktet. Men det mener jeg også er et godt udgangspunkt, og det er bedre, end det var i fjor og i forfjor, og derfor håber jeg, at partierne kan blive enige om en aktive-ringslinie og alligevel en finanslov, som betyder, at indland og udland med fuld tillid imødeser den fortsatte udvikling i dansk økonomi.

Hr. Holger K. Nielsen havde en lidt populær sætning, der gik på temaet, at vi har en statsminister, der bare er interesseret i at sidde på taburetten. Nu ved jeg godt, at der er mange her i Folketinget, som ikke har været minister, og der er jo endnu flere – langt flere – som ikke endnu har været statsminister, og som tror, at det er meget spændende og interessant, og at det er noget, man er glad for at være. Det er også rigtigt nok. Det er spændende, det er udfordrende, det er selvfølgelig en stor personlig tilfredsstillelse for enhver politiker at få ministeransvar, men man må ikke tro, at man ligesom skulle tage hensyn til, at jeg burde fortsætte som statsminister, hvis man i øvrigt synes det, for min egen fornøjelses skyld, for 10 år er da selvfølgelig en lang periode, vist så, og 10 år til vil være for meget.

Regeringen – det er det, jeg vil sige – har ikke den opfattelse, at vi skal blive siddende for enhver pris, bestemt ikke. Vi skal fortsætte vort arbejde, hvis der er rimelig udsigt til, at det er den bedste regering i et stærkt partiop-splittet Folketing. Så er vi klar, og så vil det være os en kær pligt, men naturligvis bør vi ikke fortsætte som regering, hvis Folketinget ikke kan tilbyde os et godt samarbejde. Hvis man en dag kan danne en regering, som er bedre egnet til at formidle et samarbejde, der fører til de rigtige resultater i Folketinget, så må I endelig sige det til os. Så skal vi nok finde en ordning på det.

Dernæst gjorde hr. Holger K. Nielsen en, synes jeg, noget antik betragtning. Den gik ud på, at i stedet for kapitalismens effektivitet var det bedre, hvis vi i vores politik tog udgangspunkt i menneskelige behov. Jeg vil skænke hr. Holger K. Nielsen den antikke betragtning, fordi jeg tror, at de fleste af os føler, at det moderne kapitalistiske system i kombination med

folkestyret og alt dets væsen er bedre end noget andet samfundssystem til at sikre, at man får dækket menneskelige behov. Det er i sådan nogle samfund, man får fremstillet de varer og de tjenesteydelser, som befolkningerne ønsker, og oven i købet i nok så rigelige mængder. Og hvis der er nogen, der fremstiller nogle varer, folk ikke vil have, må de virksomheder skynde sig at lære at lave nogle andre varer. Ellers må de lukke. Så er der ingen statskasse til at holde dem i live, og det er til gavn for alle i et sådant samfund.

Fru Pia Kjærsgaard sagde i sin tale som så ofte før, at Fremskridtspartiet selvfølgelig skil-ler sig ud fra de andre partier her i salen. Fremskridtspartiets politiske program er naturligvis noget for sig, og det er også godt nok. Vi skal jo alle sammen have gode og fornem-me, holdningsprægede partiprogrammer, og det har Fremskridtspartiet naturligvis. Det har alle vi andre også, og det er programmer, vi holder af. Det er disse holdningsprogrammer, som er baggrunden for, at vi har ladet os forle-de til at bruge vores liv på aktiv politik.

Kunsten er i og for sig ikke at skrive disse partiprogrammer, selv om det kan være svært nok, og mit parti skal have et nyt om nogle få uger. Kunsten er at få dele af vore programmer gennemført; det kræver vilje og evne til samarbejde med andre.

Jeg kan også sige det på en anden måde: Hvis Det Konservative Folkepartis program blev gennemført til 100 pct., ville alle problemer i det danske samfund være løst totalt, og vi ville nærme os paradisiske tilstande. (*Munterhed*). Så bør jeg vel for god ordens skyld føje til, at hvis Venstres program blev gennemført, ville det være det samme – stort set. Når jeg kommer til Socialdemokratiets, må jeg i sanddruelighedens navn sige, at det måske ikke er helt det samme, men det er altså, fordi jeg ikke er så glad for Socialdemokratiets program.

Man kan også sige det på en helt anden måde: Det Konservative Folkeparti har 30 mandater. Det er alt for få. Fremskridtspartiet har eksempelvis 12 mandater. Det er endnu færre. Der er ingen af os, som kan få vor vilje fuldt ud. Vi skamrider det danske samfund, og vi burde føle os flove, hvis vi ikke accepterede, at vi er otte partier her i salen. Sådan har vælgerne ønsket det. Det må vi tage til efterretning,